

KIS LAP

»MIND ELKELT!« (Lásd a 60. lapon.)

4. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

aeum-épület.
rsulat.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(III. folytatás.)

Most már az volt a nagy kérdés, hová rejtsem el a fészket, úgy hogy Ödön föl ne kutathassa, meg ne találhassa. Olyan helyet kellett keresnem, mely semmiképen se legyen gyanus, ez pedig csak olyan hely lehetett, mely épen utba esik; mert Ödön is olyan fiu volt, aki mindig csak holmi rendkívüli, nyaktörő utakon mászkált s nem nézte, nem látta, ami épen legközelebb esik utjába. Jól körülnéztem s a romok tövében kerestem jó helyeeskét és végre találtam is egy sűrű bokortól fedett, eső ellen is védett üreget a falban, hova soha sem szoktunk volt járni, mert itt sem buvóhely, sem árnyék nem kínálkozott. Itt tehát óvatosan kifejtettem a kehelyből a fészket s gyöngéden elhelyeztem az üregben, úgy hogy semmi baja sem történt; aztán néhány lépésnyire félre álltam s örömmel láttam, hogy az öreg madarak csakhamar elfoglalták fészüket. Most már csak el kellett bucsuznom tőlük; mert arra nem gondolhattam, hogy többé fölkeressem őket. Ödön azonnal észrevette volna.

Tudom, bohókás dolog volt, de én bizony könyekre fakadtam, mikor utóljára odafordultam kis madárkaimhoz és így szóltam hozzájuk:

— Isten veletek! Éljetek boldogul, kedves kis madárkám! Soha, soha sem látjuk többé egymást!

Alig tudtam elválni tőlük, — de végre mégis csak haza kellett menni.

Utközben, amint a hold ismét fényesen világitott, elővettem talált kincseimet és vizsgálgattam, de most sem igen bírtam kitalálni még azt sem, miből van; csak a szélén, hol a madarak érintése kissé megcsiszolta, volt egy keskeny fényes vonal, mely csillogott a hold sugarainál; de többi része egészen be volt borítva a vastag, fekete földkéreggel s nem tudhattam aranyból, ezüstből vagy csak vasból van-e. Ezzel különben nem sokat gondoltam, engem leginkább az érdekelt, hogy milyen sajtós helyen találtam. Elhatároztam, hogy megmutatom apácskának, ki nagyon szerette a régiségeket.

Minden baj nélkül értem haza, óvatosan belopóztam szobámba s lefeküdtem, vánkosom alá rejtve talált kincsemet. Csakhamar mélyen elaludtam s összevissza álmodtam madarokról, serlegekről, fal-mászásról.

Másnap, midőn a reggelinél mindnyájan találkoztunk, kíváncsian fürkésztem Ödön arcát s boszus tekintetén csakhamar láttam, hogy nem hiába aggódtam tegnap este: bizonyosan fölkelt korán hajnalban és kiment a madárfészekért, melyet persze már nem talált. Szótalan, csöndes volt, a mi nála mindig azt bizonyította, hogy valami terve nem sikerült. Nagyon örültem tehát, hogy éjjeli kalandomra vállalkoztam s kissé mulattatott is, ha eszembe jutott, mekkora lehetett Ödön meglepetése, mikor fölkapaszkodott a romokra és a fészeknek ott már csak hült helyét találta. Ki csipte el előle, azt persze nem igen képzelhette.

Midőn a reggeli véget ért s apácska visszavonult szobájába, észrevétlenül utána

lopóztam és aztán kissé akadozva ugyan, de híven elbeszéltem neki éjjeli kirándulásomat. Elkomolyodott, midőn hallotta, hogy éjnek idején kiszöktem a házból s a mezőkön, a romok közt bolyongtam, s így szólt:

— Kedves leányom, ezt nem jól tetted. Hogy juthatott ilyesmi eszébe az én okos kis gazdasszonyomnak!

— Oh apácska, de mikor én annyira szerettem az én szegény madárkáimat! El nem viselhettem volna, hogy Ödön megrabolja fészüket . . . pedig megtette volna . . . én tudom, hogy ma korán reggel már ott járt és kereste a fészket. Én jót akartam tenni, habár csak egy pár szegény madárkával is.

Apácska mosolygott s rövid szünet után szólt:

— Nem tagadom, kedvesem, hogy jó tettet vittél végbe; de lásd, talán máskép is lehetett volna. Például, ha teljes bizalommal apácskához jössz és megkéred, segítsen jó tanácssal. Igérd meg, hogy máskor, mielőtt efféle gondolsz, előbb hozzám jössz; én pedig ígérem, hogy kis titkaidat híven megőrzöm, senkinek el nem árulom. Áll az alku?

— Oh, hogy ne, kedves jó apácskám!

Megcsókoltam jó apámat, ki aztán így szólt:

— És most lássuk az a talált kincset. Ez engem is érdekel.

Siettem szobámba, elővettem rejtekéből az arany serleget s gondosan eltakarva kötényem alá, apácskához vittem. Mialatt ő figyelmesen megvizsgálta min-

den oldalról a serleget, még egyszer részletesen el kellett mondanom, hol találtam és miként kapartam ki a falból.

— Ez nagyon érdekes, valóban érdekes, mondá apácska, minden oldalról gondosan megvizsgálgatva a serleget. — Ez valami nagyon régi ereklye s igen beeses . . . tiszta aranyból van, csak le kell tisztítani róla a salakot. Meglehet hogy találunk is rajta valami fölírást, mely nyomra vezet, hogy kié volt, kinek kell visszaadni.

— Oh apácska . . . őszintén megvallva . . . én leginkább szeretném magamnak megtartani.

— Ha nem sikerül megtalálni gazdáját, akkor a tied lesz; de ha megtaláljuk, akkor visszaadjuk s akkor meglesz az a nagy örömed, hogy egy drága, beeses ereklyét visszaszereztél jogos tulajdonosának.

Hogy igazat mondjak, én bizony titokban azt kívántam, hogy ne sikerüljön megtalálnunk a serleg gazdáját. Meggondolatlan gyermek voltam még akkor s mert olyan sajátságos módon jutottam a serleghez, rosszul esett a gondolat, hogy talán nemsokára már meg kell válnom tőle. Hát még, mikor láttam, milyen fényes kezd lenni, amint apácska egy darab posztóval dörzsölgeti.

— Nagyon sajátságos, szólt apám ezalatt mélyen elgondolkozva; hiába töröm a fejemet, nem találhatom ki, honnan juthatott ez a serleg oda. Az én házamból nem, mert soha sem hallottam hírét sem apámtól, sem nagyapámtól, hogy efféle ritka ereklye lett volna családjunkban. Nem lehet máskép, mint hogy a Kővári grófék kastélyából való.

— De hát hogy jutott oda? kérdém kíváncsian.

— Azt bizony meg nem mondhatom kedvesem. Talán valami tolvaj cseléd, vagy pajkos fiu rejtette oda.

— Hiszen a kastélyban nem lakik senki, csak az a vén kulesár... az pedig csak el nem rejtette?

— Az igaz, hogy a kastély rég üresen áll, az öreg gróf már vagy husz ész-tendeje nem is volt itt. Régente, mikor én még kis fiu voltam, minden nyáron itt lakott s akkor vidám élet folyt a kastélyban, mignem egy szörnyü betegség hirtelen megölte kedves nejét és egyetlen fiaeskáját. Akkor nagyon elszomorodott, de aztán megint fölvidult kissé, midőn két távoli rokonát,

két vidám ifjut magához fogadott. De nemsokára ezek is eltávoztak s aztán hirtelen a gróf is elutazott és azóta soha sem láttam egyiköket sem.

Engemet az öreg Kővári gróf dolga nem igen érdekelt, csak azt néztem, mint fényesedik mindinkább az arany serleg apácska kezében. Végre azonban apácska beleunt a dologba s vissziadva nekem a serleget, így szólt:

— Folytasd te a tisztítást és ha kifényesítetted, mutasd meg ismét.

Siettem kincsemmel Gáborhoz, kinek hiven elbeszéltem mindent s kit szintén nagyon érdekelt e sajátságos lelet. De ő sem tudta megfejtetni, hogy kerülhetett a drága serleg oda a romok közé s mialatt felváltva, nagy gonddal tisztogattuk, csi-szolgattuk, hiába törtük a fejünket, nem lettünk okosabbak. Mire az ebédet föl-tálalták, serlegem már ragyogó fényes volt, bevittem apácskának, hogy nézze meg. Az asztalnál a többiek ugyan-csak bámultak, mikor a drága arany porté-kát megpillan-tották.

— Mi ez? Hogy jutottál a serleghez? kérdé mamánk csodálkozva. Talán bizony valami rabló-banda tagja

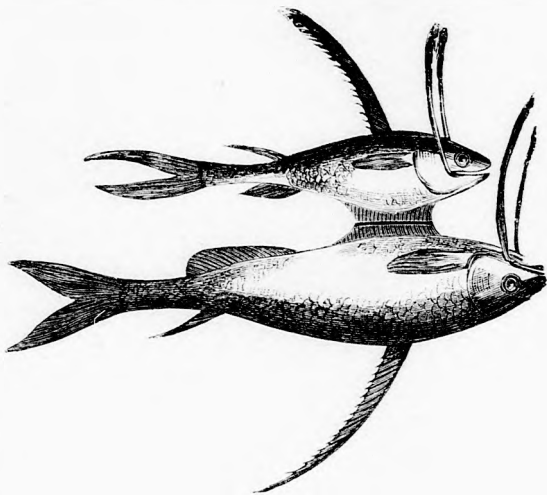
vagy, kis leányom?

— Oh nem, mamácskám, felelém nevetve. Ezt én a romok közt találtam.

— Találtad? szólt élénken. Akkor hát a miénk.

— Még nem egészen, szólt közbe apácska. Ez a serleg soha sem volt a családunké. Kissé tudakozódnunk kell tehát utána.

(Folytatása az 54. lapon.)

HAL-ÍKREK. (Lásd a 55. lapon.)

A ZRINYI-EMLEK SZIGETVÁRON. (Lásd a 62. lapon.)

(Folytatás az 52. laphoz.)

— És mikor találtad? kérdé ismét Ödön. Mikor és hol?

Ez a kérdés kissé zavarba ejtett s apácskámra tekintettem, mintegy kérdezve, mit mondjak, mert nem szerettem, volna elárulni éjjeli kalandomat. Apácska megértett és közbeszólt:

— Hogy mikor találta és hol, az titok . . . már tudniillik néktek titok, mert én tudom s azt hiszen Gábor is tudja. Egyelőre ne is kérdezősködjetek utána, elég ha azt mondom, hogy Mariska nem lopta, nem követett el semmi rosszat, egészen jogos uton jutott a drága kincshez.

— De kedvesem, szólt a mama, épen most mondtad, hogy nem a miénk. Kié hát?

— Hm! Épen ez az, amit nem tudunk. Hiába nézegetem . . . azt hittem, találok rajta valami fölírást, mely nyomra vezet . . . de nem látok semmit. Van ugyan rá vésvé egy czimer . . . de ezt nem ismerem. Mindenesetre elmegyünk vele a kastélyba, az öreg kulcsár talán tud valami fölvilágosítást adni. Készülj fel, Mariskám, ebéd után majd átsétálunk.

A többi gyermek roppantul irigyelte, hogy a kastélyba mehetek, hova eddig még egyikünk sem mehetett be soha. A grófi kastély a falu tulsó végén, gyönyörű kert közepén állott, de sem a kertbe sem a kastélyba nem volt szabad senkinek bemenni. A kastély urát mi soha sem láttuk, soha sem jött még a vidékre sem, hanem egy másik, távol fekvő birtokán élt, mint hallottuk, egészen elzárkózva, kerülve az embereket. Itt a kastélyban csak egy öreg kulcsár örködött, de ez is

mogorva ember volt, ritkán lehetett látni s akkor is csak épen annyit beszélt, amennyi okvetlenül szükséges volt. Mindenféle mesék keringtek arról, milyen fényes, milyen nagyszerű a kastély belől; látni azonban senki sem látta, mert a vén kulcsár be nem eresztett senkit.

Ezért irigyelték Ödön és Etelka, hogy én végre bejutok a kastélyba; pedig én, mondhatom, csöppet sem örültem, hanem gyermek-ésszel inkább [rettegtem, hogy az öreg kulcsár rá ismer a talált serlegre s akkor aztán elvesztettem örökre. Épen nem jó kedvűen indultam tehát utra apácskával, ki maga vitte kezében a gondosan betakargatott serleget.

Az öreg kulcsár ugyancsak bámult, midőn a kapun zörgettünk és bebocsátást kértünk. Majdnem úgy látszott, mintha be sem akarna bocsátani; de apácskával mégsem merte azt tenni. Beeresztett tehát, de ha azt vártam volna, hogy majd meglátom a kastély pompás termeit, ugyancsak csalódtam volna, mert mindössze egy igen egyszerű földszinti szobát láttam, az öreg kulcsár szobáját, hol alig volt néhány szék, melyen helyet foglaltunk. Az öreg aztán meglehetősen kedvetlenül kérdezte, mit kívánunk tőle?

Apácska elmondta híven az én éjjeli kalandomat s az arany serleg találásának történetét s végül kérdé, nem vészett-e el valamikor a kastélyból ilyesmi, nem ismer-e rá a kulcsár ur e serlegre?

Az öreg majdnem sértődve felelé:

— Az én kezem alól nem szokott elveszni semmi! Harmincz esztendő óta van gondomra bizva ez a kastély minden

kincseivel, de még soha semmi sem veszett el. Ezt a serleget soha sem láttam.

— Ugy hát nem is képzelhetem, miként kerülhetett oda a romok közé.

— Azon kár is a fejét törni, felelé az öreg. Ki tudja, hány száz esztendő óta van ott. Meglehet, hogy még akkor került oda, mikor a gazdag barátok laktak benne s talán valami török vagy kurucz támadás elől rejtegették el kincseiket, aztán ott feledték. Ha megtalálta a kis leány, teljék benne öröme. (Folyt. köv.)

A MESSZEHALLO.

(Képpel a 64. lapon.)

Az ember érzékei: látása, hallása nem mindig képesek teljesíteni a szolgálatot, melyre szükségünk van. Látásunk nem ér el bizonyos határon túl, hallásunk is korlátolt s ha azt akarjuk, hogy nagyobb távolságba láthassunk és hallhassunk, mesterséges uton kell ezen segítenünk.

Azt bizonyosan tudjátok, hogy üveg segítségével, távesövön át igen messzire lehet látni, akár több mértföldnyire is, a szem gyöngességén tehát már segítve van. De hogy messzebből meghalljuk a hangokat, arra eddig még nem találtak a tudósok olyan tökéletes eszközt, amilyen a látást elősegítő messzelátó üveg. A legújabb időben mégis egy éles elméjű amerikai, Edison Tamás, föltalált egy olyan szerkezetet, mely hallhatóvá teszi a messziről érkező hangokat.

E készülék két roppant tölcserből áll. A tölcserék szája majd egy ölnyi széles, aztán mindinkább keskenyedik s végre egészen vékonyka csővé válik, melyet az ember beilleszt két fülébe, mint a rajzon láthatni. A tölcser felfogja a hangot, mely különben épen nem volna hallható, úgy hogy nem épen hangos beszédet több száz lépésnyiről tisztán meg lehet érteni, kissé

nagyobb zajt pedig egy negyed mértföldnyi távolságból is.

Hogy pedig az ilyen messze lévő emberekkel beszélhessünk — amire az ember közönséges hangja nem elég erős, — a készülék közepén van egy hangeső, mely a beléje mondott szavakat oly erős hangon adja tovább, hogy messzire meghallható és így egy ilyen messzehalló segítségével két ember egy negyed mértföldnyi távolságból szépen beszélgethet egymással.

HAL - IKREK.

(Képpel a 52. lapon.)

ATERMÉSZET néha furesza játékokban találja kedvét s állatok, növények néha a rendestől annyira eltérő formában tűnnek szemeink elé, hogy méltán megbámuljuk mint ritkaságokat. Volt már olyan borju, melynek a hátán is nőtt két lába, melyeknek persze semmi hasznát sem vehette; volt olyan csirke, melynek kaacsacsőre nőtt stb.

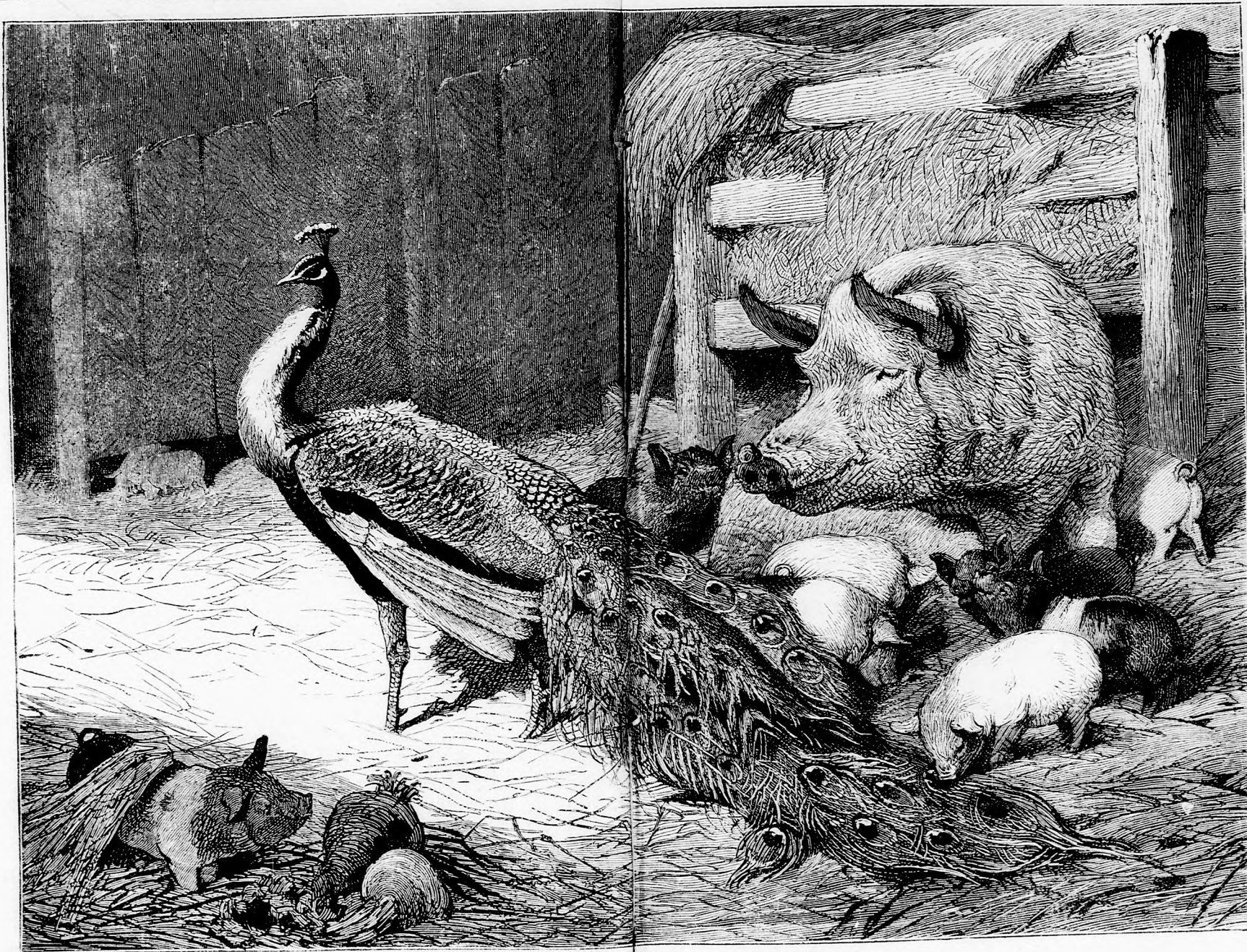
Nem régiben az amerikai tengerparton furesza hal-ikreket fogtak, melyet a rajzon láthattok. A két hal vékony bőrrel volt összenőve, de a bőr olyan puha és hajlékony volt, hogy egymás mellett igen szépen tudtak uszkálni, csakhogy persze mindig együtt kellett lenniök, egy irányban mozogniök.

Nagyságra nézve a két hal nem volt egyforma, az egyik jóval nagyobbra nőtt s persze, míg szabadon usztak a tengerben, alkasmasint a nagyobbik volt az »ur a háznál«, mert erősebb volt.

A halászok, kik e furesza hal-ikreket elfogták, átadtak egy tudósnak s most e természeti ritkaság egy muzeumban látható.

TALÁLOS MESE.

Egy szobában ül négy macska; minden macska előtt három macska; minden macskának a farkán ül egy-egy macska: hány macska ez?

A TÉLI SZÁLLÁSON (Lásd a 63. lapon.)

A MAMA MESÉI.

A »Kis Lap« olvasói számára francziából fordította: Mihály bácsi.

II. A jószívű király.

(Vége.)

szokásos idő lejárta után Morgó elfoglalta a trón kormányzatát, s azon kezdte, hogy atyjának minden intézkedéseit felforgatta. Az ország nagyjai, a régi miniszterek s maga a nép is panasza fakadtak, mert a régi kormány szelidségét megszokván, a változás reájuk elviselhetetlen volt. De Morgó nem hallgatott semmit az ő panaszaira, sőt mindinkább kegyetlen lett. Az eddig üresen állott börtönök rövid idő alatt megteltek, vesztő helyeket állítottak fel, s az öröm az eddig oly boldog országból egészen eltűnt.

Igy folytak a dolgok midőn Elmés hercegnek atyjához küldött követét, — kitől engedélyt volt kérendő az iránt, hogy Viola királykisasszonyt nőül vehesse — Morgóhoz jutottak. Leveléhez a királyleány arcképe is mellékelve volt, a kép láttára pedig Morgó király elhatá-

rozta, hogy fivérétől elragadja Violát s a maga számára kéri nőül Pipacs királytól; így aztán majd ő kapja meg Virág-országot.

— Ha egy közönséges herceget elfogadtak vőül — annál inkább elfogadják egy nagy nemzet királyát gondolá.

Azonnal nagy kísérettel követeket küldött Pipacs királyhoz s becses ajándékokkal ellátva megbizta őket, hogy a királykisasszonyt, az ő számára kérjék meg nőül, kijelentvén azt is, hogy atyja, az öreg király elhalálozván, testvére Elmés most már az ő alattvalója. Egyszersmind ez utóbbinak meghagyta, hogy azonnal térjen vissza hazájába s mennyasszonyát neki engedje át.

E büszke hang meglepte és boszantotta a virág sziget királyát. Hortenzia királyné pedig nyugtalanzkodott leánya sorsa felett. Pipacs király azonban hamar segített a bajon: mindjárt másnap megtartotta a királyfi és Viola király kisasszony lakodalmát s kinevezte a királyfit trónja örökösének; így aztán Elmés királyfi nem volt többé Morgó alattvalója.

Morgó követi országukba visszatérvén, elmondották küldetésük eredménytelenségét, továbbá Elmés királyfi házasságát és Pipacs király által történt örökbe fogadását, minek folytán egykoron mint király uralkodni fog a virágok szigetén. Morgó király haragját leírni lehetetlen.

— Hogyan! — így kiáltott fel — nem elég, hogy elvonta magát hatalmam alól, még feleségül venni is meri azt, kire én vettem szememet és vele együtt az országot is elkaparítja előlem? De hiszen,

Pipacs király és neje meg fogják tanulni, hogy nem lehet oly könnyen játszani a hatalmas Morgó királylyal!

Valóban, Morgó király felfegyverzett számos hadi hajót tömérdek harcossal, és kényszerítette szegény Lanyhát is, hogy őt e veszélyes vállalatban kövesse.

— Oh, mennyire sajnálatra méltó vagyok! — ugymond e békés természetű herceg. — Mit érdekel engem a ti civődástok? Öcsémnek szabad volt megházasodni, s ha országot is kap hozzá, annál jobb neki. Én nem akarok részt venni sem az egyik, sem a másik pártján; el kell ugyan mennem a hová vezetnek, de én soha sem emelek fegyvert testvérem ellen.

Nehéz, fáradságos tengeri utazás után Morgó király kikötött a Virág-sziget partjain és egy fegyveres hőst Pipacs királyhoz küldött, megüzenni neki a háborút. Azt hitte, hogy készületlenül találja; de az okos Elmés, aki ismerte jól bátyja makacsságát és harciasságát, előre látta, hogy a visszautasítást számon fogja kérni s rendelkezett, hogy Morgó király támadását kész sereggel visszaverhesse. Együttal azonban azt mondta Pipacs királynak, a ki őt akarta az összes szárazföldi és tengeri sereg főparancsnokának kinevezni:

— Én nem harcolhatok testvérem ellen, nehogy őt megöljem, vagy általa megölessem. Nevezzen más főparancsnokot, én itt bevárom a csata kimenetelét; a jó tündérek majd megsegítenek, mert az igazság mellettünk van.

Pipacs király sokkal becsületesebb ember volt, semhogy be ne látta volna

vejének gyöngéd érzelmeit, és intézkedést tett, hogy az ellenség fegyveres támadását visszaverje.

Morgó azonban meg lévén győződve, hogy e kis ország harczoisaival könnyen megalkudhat, nagylelkűnek akart mutatkozni s megízente Pipacs királynak, hogy ha Elmés herceget neki kiadja s Violát és vele a korona jogát neki engedi át, akkor seregét visszavonja s örök szövetséget köt. Pipacs király azt felelte:

— Csak jöjjenek királyotok katonái, várjuk őket.

Ekkor Morgó király seregének élén kiszállott a szigetre, a hol őt a virágok serege várta Borostyán herceg vezetése alatt. A virágsereg láttára Morgó király nagy haragba tört ki.

— Gunyt akarnak-é belőlem üzni? — kiáltá. Minő ellenséggel fogok itt összetűzni? Asszony vagyok-é én? Virágot nyujtanak nekem, hogy eltapossam!

S kevés számú katonasággal rá rohant a virágsereg; de csakhamar észrevette, hogy nagyon tévedett. Minden virág öldöklő fegyverrel birt s csapása soha nem hibázott. Morgó király seregéből nagy számmal hullottak a vitézek s végre a tartaléksereget is előparancsolta. E pillanatban már győzni látszott, midőn hirtelen egy új ellenség minden reményét meghiusította. A szárnyas bogarak, melyek eledelüket a virágról szedik, követték Pipacs király seregét. Végetlen számát lehetett látni a darazsaknak, méheknek és más csipő bogaraknak, melyek féltvén táplálékaikat, elkeseredten rohantak a támadókra s úgy össze-vissza marták és csipték, hogy a katonák se nem láttak

sem fegyverüket tartani nem voltak képesek. Szemük, kezük, arcuk iszonyuan föl-dagadt, alig volt emberi formájuk többé. Ekkor iszonyu félelemtől meglepve, ordítani kezdtek, a pokoltól vélvén magokat üldöztetve, fegyvereiket eldobták és egymást gázolva rohantak vissza hajóikra, élükön Morgó királylyal, ki minden oldalról darazsak által megtámadtatva a csatatért gyorsan elhagyta, megesküdvén, hogy soha többé háboruba nem keveredik olyan országgal, melyet ilyen gonosz szellemek védelmeznek.

— A hadihajók vitorláit gyorsan felhúzták és utra keltek, a bogarak pedig győztesen kísérték a városba visszatérő virágsereget, mely az ütközetben csak kevés kárt szenvedett.

Morgó király a csatatérről való gyors futása közben hátrahagyott testvéréről Lanyháról megfélemedkezvén, az elhagyottságában siralmas jajgatásba tört ki. Elmés herceget erre figyelmeztették s midőn a derék herceg testvérét fölismerte, azonnal bevezette új családja körébe, mely őt szívesen fogadta. Pipacs király megkérdezte, akar-e itt öcsésnél maradni vagy bátyjához akar-e visszatérni.

— Isten őrizzen e szerencsétlenségtől! hiszen ott az embernek soha semmi nyugodalma nincs! Itt minden szelidnek, kedvesnek és békésnek látszik, itt igen boldog lennék, ha öcsém megtürne.

A két testvér ekkor gyöngéden ösze-ölelkezett. Fényes ünnepélyt rendeztek a győzelmes virág sereg örömeire, az országot védő tündéreknak áldozatot nyújtottak s Elmés herceg továbbra is bölcsen vezette az ország kormányát.

Néhány évi teljes nyugalom után Lanyha herceg, épen úgy, mint élt, bánkódás és öröm nélkül, maga után senkinek fájdalmat nem hagyva, meghalt. Minthogy senkit nem szeretett, senki nem is siratta, csak épen jószívü testvére. A mi Morgó királyt illeli, őt nem látta többé soha senki, mert midőn haza felé evezett hajóival, egy szörnyü zivatar utólérte és egész seregével, mindenestül a tenger fenekére temette. Csak épen egy ember menekült meg, ki a veszedelem hírét megvitte haza.

Igy aztán koronája és országa Elmés hercegre szállt, ki az öreg Pipacs király halála után a Virág-szigetet egyesítette atyja birodalmával és sokáig boldogan élt és uralkodott s talán még ma is él, ha ugyan már meg nem halt.

»M I N D E L K E L T ! «

(Képpel a czímlapon.)

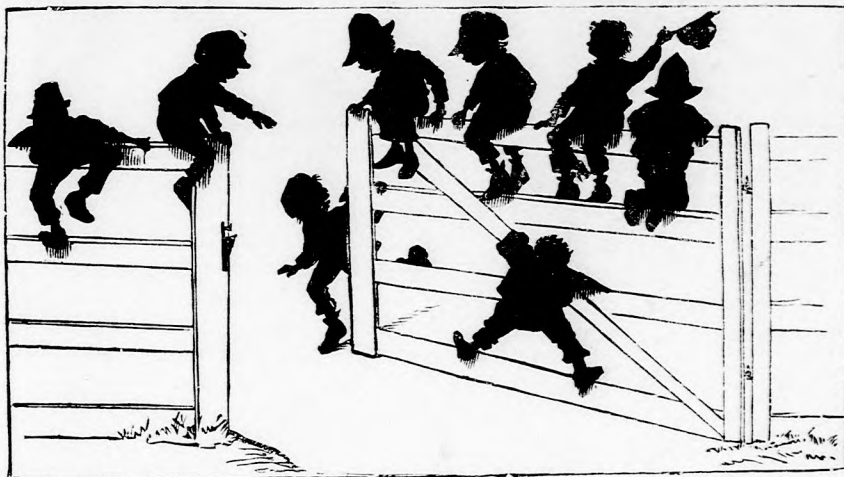
TELE volt a garabóm,
Mint vásáron illik;
Piros pozsgás almával
Tele volt színiültig.

Ha csak felén adok tul,
Két piczulát kapok.
Ha csak fele kél is el,
Már jó vásárt csapok.

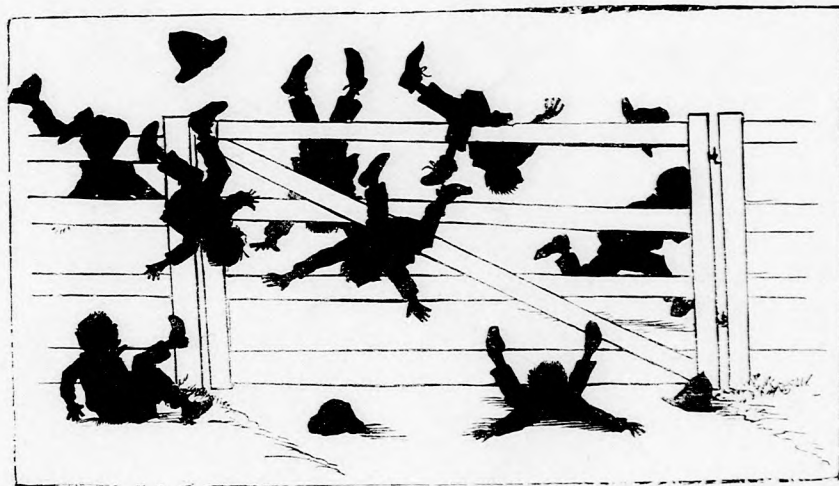
Pedig utolsó szemig
Kapdosták el Pesten.
Dijam már négy piczula . . .
Tyü, be gazdag lettem!

Üres lett a kosaram
A zsebem meg tele;
Vigan teszem kosaram
Kalapül fejembe!

VESZEDELMEK PARIPA.

LACZI, Feri, Adika,
Misi, Gyuri, Laczika:
Itt a pompás paripa!

Az indító Matyika.
Egyszerre csak — jaj, mi a? —
A hány volt, mind bukik a!

T É L I D A L.

*Száll, száll, száll,
Száll a hóhely,
Mint kibontott dunna pelyhe,
Tánczra kelve és tebegve,
Száll az égből le a földre,
Torony-csuesra, háztetőre ;
S a míg le nem ér
Tiszta, szép, fehér !*

*Hó, hó, hó !
Térdig ér a hó ;
Van bundája fűnek, fának,
Tavaszig már meg nem fáznak ;
Tűz lobog a kandallóban,
Mi meg labdázunk a hóban ;
S esörgös, czifra szán
Repül az utcán.*

*Jég, jég, jég,
Tükörsima jég !
Tükörsima jégen szállunk,
A madár sem gyorsabb nálunk ;
Huss előre ! huss utána !
A kinek van fúrge lába !
Addig meg se állj
Míg az est leszáll.*

A ZRINYI-EMLEK SZIGETVÁRON.

(Képpel az 53. lapon.)

MAGYAR hazánk történelmében sok jeles férfiúnak, számos dicső hősnék emléke van följegyezve s ha olvassuk történetüket, meghatottan és kegyelettel gondolunk reájok, kik nem ritkán életüket is feláldozták, hogy a hazának szolgáljanak.

E dicső hősök egyik legdicőbbike volt Zrínyi Miklós, Szigetvár halhatatlan emlékü védője. Háromszáz esztendővel ezelőtt hősi halállal halt meg az ország védelmében.

Akkor a török nemzet hatalmas, hóditó nemzet volt s roppant hadseregei elárasztották a szomszéd országokat, hogy mind a zultán uralma alá kényszerítsék.

És a zultán, Szolimán, nagy eszü férfiú, kitünő hadvezér volt, sok diadalmas csatát vívott s ha seregével megmozdult Konstantinápolyból, országa fővárosából, rettegés fogta el még a messzi országokat is. Legnagyobb volt pedig Magyarország veszedelme, mert ez esett utjába és jókora részét már meg is hóditotta.

Szomoru napok jártak akkor szép hazánk felett s nem csak az volt a baj, hogy olyan hatalmas ellenség fenyegetett, hanem a magyar nemzet is pártokra szakadt s egymás ellen agyarkodott, a helyett, hogy egyesült volna az ellenség ellen. Nagy volt tehát a rémület, midőn ismét híre jött, hogy Szolimán zultán roppant hadsereggel megindult Magyarország ellen. Nem volt magyar hadsereg, mely szembezállhatott volna a győzelemhez szokott zultánnal.

Közel a határhoz állott akkor egy kis vár, Szigetvár s ennek parancsnoka volt Zrínyi Miklós. Csak igen kicsinyke kis csapatja volt, de mind vitéz s Zrínyi megeskette őket s maga is megesküdt, hogy inkább mind meghalnak, hogysen a várat átadják az ellenségnek.

Mikor Szolimán zultán roppant seregével a várhoz érkezett, megvetőleg »vakandturás«-nak nevezte s fölszólitotta Zrínyit, hogy adja meg magát. De a hős parancsnok ágyulövessel felelt s a zultán boszusan megparancsolta vezéreinek, foglalják el azt a haszontalan kis fészket. Azt hitték, könnyen boldogulnak vele. De Zrínyi Miklós és hős katonái keményen visszavertek minden támadást, sok ezer török elesett, a zultán beteg lett boszuságában. Egyik hét mult a másik után, s Szigetvár mégsem hódolt meg. A törökök irtóztatóan ágyuztak a falakra, az egész vár csupa rom volt, de azért mégsem adták fel. Igérték aztán Zrínyi-nek kincseket, de ő megvetőleg visszautasítá. Végre azonban, hosszú ostrom után látta Zrínyi, hogy már sokáig nem állhat ellen, elfogyott lőszere is. Ekkor

tehát, felöltvén legszebb diszruháját, kisdéd csapatával kirohant az ellenség tömegébe s miután nagy pusztítást vitt végbe, maga is elesett a csatában és hős halállal mult ki.

A törökök ekkor aztán már bemehtettek a rommá lőtt várba; de a zultán nem örülhetett a győzelemnek, mert az ostrom alatt meghalt s vezérei aztán sietve hazavezették a sereget.

Zrinyi Miklós és hős katonái emlékére Szigetvár piaczn emléket emeltek, mely hatalmas oroszánt ábrázolt. Tiszteeljük és őrizzük mindnyáján kegyelettel a hősök emlékét!

A TÉLI SZÁLLÁSON.

(Képel a 56—57. lapokon.)

»SZEBB a páva, mint a pulyka!« mondogatta büszkén páva urfi, míg a nyáron odakint sétálgatott az udvaron és bámultatta pompás tollazatát. Nincs szebb madár az egész környéken s mikor az iskolás gyerekek hazafelé mennek, csapatosan megállnak a rácsos kapu előtt, hogy megbámulják a gyönyörű páváat. Meg is szerzik nekik néha azt az örömet, hogy szép félkörbe fölegyenesíti ragyogó színű farktollait, hadd lássák, hogy nincsen párja a pávának. Csirkére, libára s más efféle szegényes ruházatu apróságra megvetőleg tekintett s nem is méltatta társaságára.

Reggeltől estig hivalkodva járt fel s alá és mutogatta magát, mint ez már szokása mindenkinek, aki a külsejére hiu s abban telik boldogsága, hogy szépségét fitogtassa. Ám de mi lehet szomorubb aztán, mint ha nincs senki, aki bámulja! Pedig páva urfira is ilyen szomorú idő következett be.

Őszkor, amint a csipős derek beköszöntek, eleinte vitézül daczolt a hideggel s csak sétált tovább is a fagyos rögön, ámbár lábai majd megdermedtek. De aztán jött még keményebb fagy, reá pedig

nagy hó s páva urfi, bármily kelletlenül, beszorult a téli szállásra, az istállóba.

Eleinte vigasztalódott, hogy mégsem lesz egyedül, itt is lesz, aki előtt pompázhat fényes ruházatával, mert itt van téli szálláson egy jámbor kocza is számos aprócska malacz-familiájával. Ezek bizony megirigyelhetik, hiszen nekik olyan csuf sörte-gunyájok van. De mekkora volt páva urfi bosszúsága, mikor tapasztalta, hogy lakótársai bizony csöppet sem törődnek az ő szépségével. Az öreg kocza sajnálkozva mondá:

— Ugy-e alkalmatlan azt a hosszú haszontalan tollat magad után hurczolni? Szegény, bizony sajnállak! Az én kurta farkam sokkal jobb.

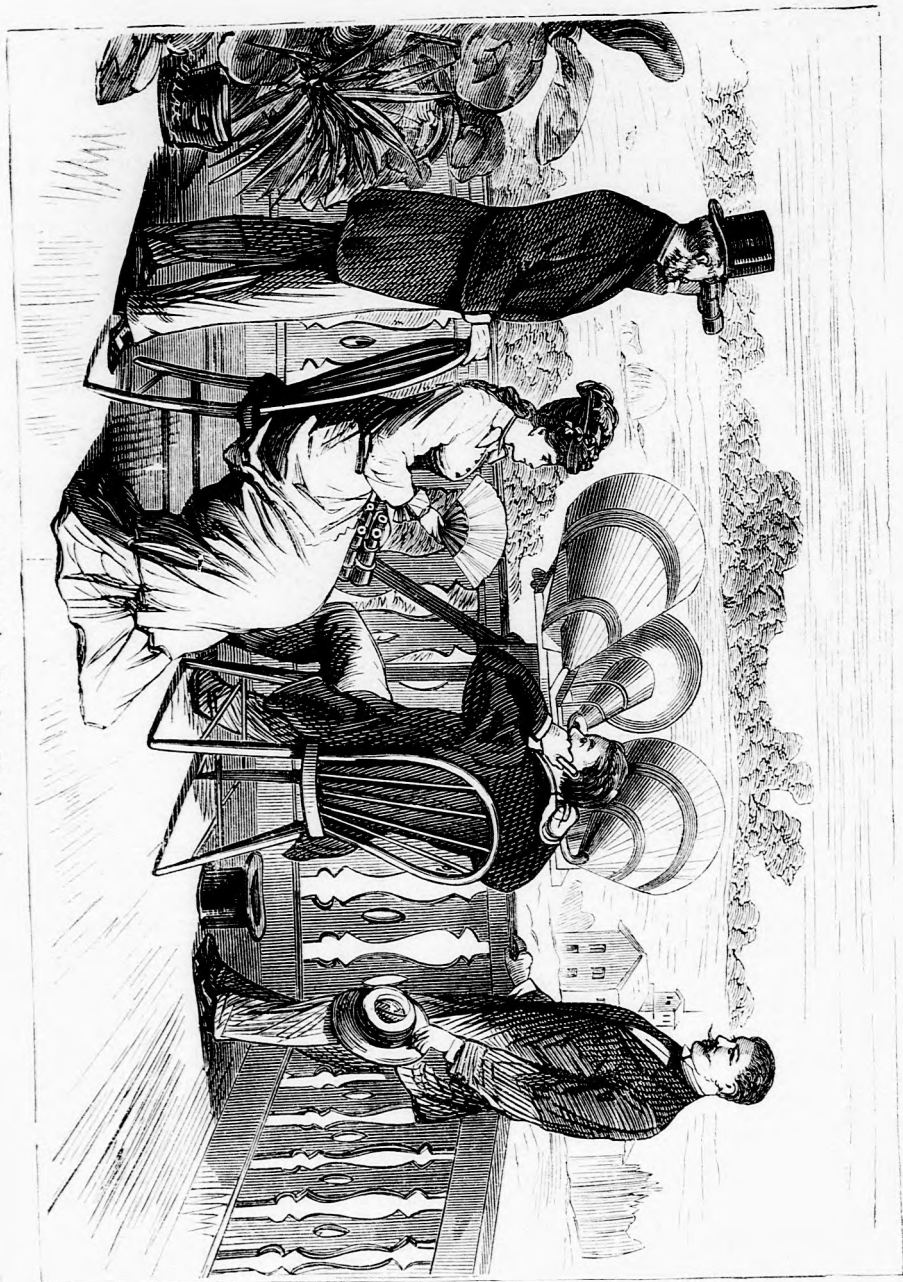
Az ostoba kis malaczok pedig megmegszagolták a tarka tollat, azt hitték eleinte, valami almaféle van rajta, amit meg lehet enni, aztán megvetőleg mondák:

— Hiszen ezt meg sem lehet enni! Ennél többet ér a főtt krumpli is.

Páva urfi bosszusan félrevonult egy sarokba, de azért csak a régi maradt s türelmetlenül lesi a tavaszt, mikor majd ismét kimehet és bámultathatja magát az udvaron.

A »KIS LAP« XVI. köt. 1-ső számában közzölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Rózsa Felix, Mőzner Zsenni és Gizella, Wein Nándor, Ékes Margit, Várad István, Auer Teréz és Albert, Walter Vilma, István és Ferencz, Győry Tibor, Szlávik Mariska, Bíró Etelka, Mikosevics Mariska, Szarka Mariska és Berta, Lichtmann Mór, Monzpart Dezső, Mandel Emma, Józsi, Ede és Lipót, Wallenstein Aladár és Mór, Sellyey Ilona, Karakásevics Mariska és Olga, Scherz Sándor, Wachsmann Hermína, Perlaky Irén, Friedmann Félix, Rosinger Jenni, Gizella, Malvin és Kornél, Bisztray József, Gosztony Ilona és Aladár, Elsner Heléna, Aranka és Aurél, Varságh Zoltán, Kánitz Ilona és Géza, Weisz Nándor, Fodor Irén, b. Eötvös László, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Hulitius Anna és János, Forster Melanie, Heiszeg Anna, Puskás Lojzi.

A »Kis Lap« jövő számában jelen meg Forgó bácsi postája.

A MISSZEHALTÓ. (Lásd a 55. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeumirodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.